

# במה מה מאם איז בביים?

# חילוף מכתבים בין מלכיאזק ו אברהם

## וְאֶלָּה הַיְסּוֹדֹת הַמִּשׁׁותְּפִים לְאַמְנוֹת

“שנה גוריה כל-עולםית שהיא  
על כל האלים ולפניהם כל-  
אלים וממנה באום כל האלים.  
שניהם אלים, אלה הבחות  
על כלם הממלאים את העולם,  
ונתגלוים בכל: בזומות ובחו-  
כובבי השמים וברוחות וסער-  
ות, בנחרחות ובכתרות. במצרים  
ונתגלה הארץ אל אפייר בבן אדם  
לאלים תולדות משלמה,  
יט משלחות ונורל משלחת.  
האדם יכול לנחש את דצון  
אלים, להשתpic עליהם, להיעזר  
בם, אך הוא חייב לעסוק בהם  
בנשגב את בזנותם.”

חדש מקרוב יבואו, כולם בשמות יקראו ומעשה יי' אדם.  
ויהי הלילה על, אימת החכה נופלת. עניינים לי מראות  
ازוגים ממשוער, גמונו כל בני צוריה, לאין — כל בתיה חומר  
היה הכל לאחד אשר אין לו חוק וגבול וחושך על פניו כל וועל  
רוח מרוחפת. פחד קראני ומוראה כי אשר בקשתי — ותנה.  
יאנו דעתני אלות ואל שדי גראה לי, לא אל בין אלים לא  
בן לו ולא אב, הוא תאחד ואין בלתו לא שם לו — ונקבנו  
כפי לא יהיה נקבה באלה ולא זכר בעלוין, לא יולד ולא يولיד  
כפי מעל כל תולדה הא.  
זה אלות אשר גנלה לי, אל גולם אשר קראני נעה מכם  
ארץ כי הוא בראה, נעה מהוקי תולוה כי הוא חוקם  
ומולדות אין לו כלכל האלים, כי לא אב ולא בן הוא.  
ונאת ראיית ואדענו, אחד הוא אשר אליו קרא.  
או נותקו גם רגלי מארציך, עלתה נשוי ממלודתי, נתשתבי  
אל עבוי ואלד. וכל אליו שמים וארכן סאן בעיני עז ואבן,  
ולא עולם, אל שדי אל אחד מוליבני ויזו נעלמת לו אעבוד  
אלך וכל מה שיצזוני עשה.  
זה אליו ואיחדו, מלכיזדק מלך שלם. ואם נעלם גוא  
מנגד עיני, ואמ הפלאנני ואשותומם.  
יש שלום בחומות שלט עיר מלכיזדק והיה ברוכב.

אל מלכי-צדק מלך שלם  
מאט  
אברם בן תורת.  
ברור מלכי-צדק כהן לאל עליון.  
בצאתי מאהו, בבואי לשדה חרבן, שמעת אוני שמען, בא  
אל דבר מלכי-צדק. כי שאליו לאלהי בנען ולאל הארץ אמריו  
אחקרו. או אמרו באני בני חבריו, שכני ריחו ספרו: מלך  
שוכן בשלם, כהן לאל עליון, קונה שמיים ואירק, יצרת מתחנו  
ובהג'ו.  
זעתה באו דבריך עדי, כתובים על לוח הגעה עתה שמען  
מלכי-צדק אל אברם, לבוניתה האדינת.  
קדוטי אל שומר, ואליהי אבד חקרתי, רע וחותם שמעוני,  
חכמת מצרים אלפוני, באתי בסוד אוסרדים ופרש אנגליל נגלה  
לי, אליט גודלים וקטנים, טובים ורעים בולמו. בשמים ומחות  
לשמים על הארץ ובמים כוחם. يولדו אף ימותו יאבדו ולמהורת  
יבראן. אך מי שם חיים ומותה, חוו שמיים ואירק, אשר להם  
יציתמו גם אליט, להם יקחת אונ גם רע ? ראייתן כוכבים אין  
מספר וסדר ומשטר למם, ואך ייזי האל עליון אם יצא מבטן  
ארודיה. אשר היא היהת בראשית ואשר בה גורע רע אל ? ואיך  
תהי אל אביבל אם היהת בו די הנגרל ?  
שםש ראייתן שוקעת. יריד אוסף בגונגנו אליט אבד זכרם.

אלת דברי האנגורת אשר שלח מלכיזדק מלך שלם כהה  
לאל עליון לאברם בן תורת אשר בחורן:  
השלום לאברים אהין?  
שמע שמעוני את שמעך ידבר תהילתך אליו הנייע, כי  
כן אמרו הומרים, ווברוי אורה: איש בא מאור והנה יושב  
הוא בחורן ומופלאים דבריו והזידה אמונהו. לא יאמין באלי  
נהוריים ובאלי מזוריים ישים תוחלה, ילעוג לאלי אבותהי, ויזחק  
על אלי העורקים. ועל אל אחד ידבר אשר אין שני לו. כך יטפרו  
המספרים ועיניהם תמייהה: וכי שמע איש מעולם. וכי יעללה  
על לב משביל: אל אוז בצלום? ומה ייא על האלים הרובים  
אשר בשמיים ובארץ ואשר בין השמיים ובין הארץ ואשר מתחז  
לארץ ובמים? מה היה על הרבים אשר לא יטפו מרובין  
ובני מהן "אחד". יאמר חכם בחכמה החשbon, אם לא ראשון  
לשני ושלישי ורביעי? ואיך יאמר אחד ואין שני, אם אין שני  
איך היה האחד? ועוד רבות שמעת אונז ולא בן לבי. על כן  
אמרתנית:  
הן כה לימדוניAMI, הורתוNI يولדי;  
אל בני, אל שתות מים שאובי. הטה פיך למעינות-  
מים.  
ובפרט אונז בקשתי. ואשתה שאלתי לפניו, אספורה אל  
חוקי אדרה אמונה**ת**.

# סודם של אלים בבל רמאזרים

לא הגיון. כי כעט חומת עזורי  
רים ברוחו ומי דעת מותי יתפער  
זו החוזה להשמד להרוג ולא-  
בד. זכר ימות עולם: פיר גדו-  
לה ויפת היהתה אורה עיר של  
תבאים טיר שלאל נספה בת בל-  
אל תבואה ולא פרי העץ, ואכן  
ובקר הרבת דיו בת עיר שם-  
חה וועליה. ויקם עלייה אניל  
בחורון אפל, ושלה סופת אב-  
אות עילם. הדואיב צר עליה  
וילכדה ויתקף אותה וישימתה  
תל עולם. חיל וחוללה תאהז  
בל מתנים וככל לב וגמס לשמע  
מעשיינו ועלילותינו הכהברים של  
אניל, וכוסד אגלה לך, דע כי  
ויא אאניל הוא מרדך הווא  
אשרו, לפניהם אניל בקרא שמו,  
והашוריים קראוונו אסור ואכח-  
נו מרדך נבגנו.

הנני להשיב על אגרתכם האחרונה שבה בלחשות ממנה לבלאר לכם את יסודות אמונהם בבבב על אללים הנודלים אשר הוא מסקכם. רצון הכלל רצון הארץ והוא גוזו ורצוינו רצון נשוב, מלך אומנו מלכות. אם תרצה לדעת מען הטעמי דגבורן השמיים אנו התמימי דגבורן הבטח, על אנו המסתכל יומם ולילה הטעמי דגבורן הבטח, לה הסתכל ותתעטך. חזק ונורא הוא אניליל, א הסופה והסעה והדרעם והבריל כל הכהחות כאן וכאפס נגדיותם גם תיאמת. אלהות תחום רבויה מלכת חיים הגדול והסוער, לא יכלה לעמוד נגדו ביום הדין ימינו אףו. מחייבי ברקיי נבהלהות מכך רעמיי נמס לבת עטרות תפארת זכניך מלוכה והשכינה בראשו ביום נצחונו וכמעט עז לדורגת איזו הגע. אבל עד אן אשכליו תבינו ונופכם השו-

# הימנון לאל הירח

שמני אל עליון מלך עלייה, יהיו ביתי ולובי מתחומים לך בכל עת, זה יהיה אברם בן תרחה לנו לאל אחד, בעל בריתנו של מלכייך ז'רב מלך שלמה רבנו יגאל ולבונו

דברי הימים

\* א' בתשרי אלףים שלשים וחמש ליצירה

יש אומרים: היה היה האדם  
פעם מאושר בן העדן. אך  
ויאחטא ונורש. יש אומרים:  
היה היתה פעם בארץ שפה  
אתה, אך האדם  
רבבה חפה נתפלג. ו-  
אמונתנו הנה עללה יש  
אומרים' חדש מ-'  
בית ספרם של שם וובר: יוזע  
ייזע פעם בני אדם אל אחד  
בعالום. אך בחטאם נשתכח  
הדבר מלכט החלה לראות  
אלים רביים בכל ולירוא מוכלים.  
היום מופיע אחד מבני עבר  
אללה ומכוון על אמונהנו זו באל  
האחד. וכל השומע טוקה עינינו  
לזרחות. פועל פיו בתמייה וריל  
לבבו איינו נפוח לתבין: אל  
אלא? אבן רוחקים אנו מהימים  
בתם שלט תחתו וכותר באמנות  
האדם, כל איש ואלו במשתנהו,  
כל עיר ואליה, כל עץ במצרים  
אל, כל בעל זיה - אל. אמן  
ההמנונים עדין מתחיקים באמור  
נות-אבות אתן. אך חכם ה-  
צדוק, בדורותיו, אמר:

המוכרת ורך זאת ידע  
נו : בכל החלטות העברות  
על אדם בשוגן נוא בשר, בכל  
מה שנראה לעין ונופרש בחוש  
ש כחות געלמים, עליונים  
הפעולים בנו . ובועלם. ואולי  
כח אחד הוא בדברי אברם בן  
תרח ?  
בין מה ובין מה : רבת אמרו  
נתנו כי יש אלות, אלה אחד  
או אלהירות רבות, או אלהות  
שהיא מעלינו, גורלה וטובה  
משמעותו. ועלינו לודעת אותה  
לאהוב אותה, להביע את אליה  
כפי מeo זדים העומד בפני  
תهام ומוחה בלי אוננות זו ?  
אמונה כבוגרת, וווטנטון זה  
מיים יודעים יפה כי יש סדר  
וגם בעולם האלים, עליונים  
ומשניים. אל אל זתפליזן, ואך  
זאת יודעים : שלא הפסל ולא  
החיה הם האלים, כי אם צורות  
בនן אנו בני אדם מציירים לנו  
את האלים וובל האל להופיע  
בצורות שנותן.  
כל אלה ידענו. ובכל זאת  
רבה התמייה לשמע המושג  
אחד, ואולי ובה מזאת הת  
מיהה שבאמונה החדשת, במז'ן  
רת שאון האל אחד אחד מבci  
חוות העולם (כגון רע אל ה-  
שם והמציד), כי אם גוא





# חַיִלְיוֹם וְחַיִילָה בְּעוֹלָם הָאֱלִים

סופרנו המchioד לענייני האלים והאמונות הצליח לעורך סיור מكيف כל רחבי עולמות האלים ולחזור מהם בריא ושלם בגוף ובנפשו. כיצד אלה הדברים בידו? בחולום לילה או בהקץ? בדמות אדם או בהתחפשות אל? בדרך פרוטקציה או במתן שוחד או אולי בעורת אלה יפיפה בעלת-enschaftה שנשא סופרנו הצער והיפפה, חן בעיניה? אין הוא מוכן לגלות נון סוד זה. «סוד מקצועינו» — טוען הוא וחירך אללי מתחשב על פניו. אבל כל פנים הצליח לחדרו למקומות רבים ולכלות רשימים רבים. לא מכל הקומם הצליח להביא גם תמונות, מכיוון שיש תחומי-סגורים בעולםיים שלא יכולים אליו להגיע (מטמוני בטחון וסודיות כנראה) ולפניו מושג נערק אייסור הציר (מטמוני בטחון וסודיות כנראה) ולפניו מושג נערק אייסור התמור לבתו עלייהם ולהפוך נמצאו כאלה (וביחוד אלה) גטלוו אף איסור התהנו לכתוב עלייהם ולהפוך נמצאו כאלה (וביחוד אלה) ישר התהנו אליו וביקשו במפגיע שלא ישכחם...

טופרנו המדבר שבעים לשון לא נחקל בשום קשיים לשוניים במגעו  
עם האלים, אף כי לדעתם אפשר „להסתדר“ אתם גם בלשון הבינלאומית  
של קרben ומתחנה, אבל אז חייב אתה להיות עשיר מופלג.  
לפי המליצה מיוחדת מטעם המערכת השותול טופרנו להגייע גם אל  
היאל החדש שבא לעולם, זה אלהי אברם מאור, אך כאן העלה חולדס בידן.  
על-כן ניסחה לבוא בדברים עם המתאמינים עצם. אברם נאם באונינו נאים  
ארוך, אך הוא לא הבין מלה מכל זה. ושרי לא ענתה דבר ורק צחקה,  
דייא אהובת לצחוק. אליו יוזר מנהל המשק של אברם אף הוא כנראה אינו  
מבין הרבהה, אך הוא אומר בפשטות: מכיוון שאדוני מאמין באלו זה, אאמין  
גם אני ולא אשאל שאלות.



אלה חתימות שמוטה רביים :  
אצולאש, ציפאלאנדה, קאמארוושפאש  
או ארבעה נחל

# אָנוֹ לְיִלְלָה נִידּוֹן לְנִירּוֹשׁ עַל מֵעֶשֶׂה אָנוֹ

נראה שאהרה פיטית זו  
שרה נישברנו בזוני בתה  
השפיעת השפה הפהוכת. כנרת  
אה שעיא דזק. הליבת אה  
דמינה כי על כן —  
באתו נהר משמש.  
באתו נהר זך

**בישוף ניחוש  
ועבודת אלים**

על גזרות נוגברינו  
עלתת ניניל.  
וכМОבו הכל התרחש בידוק  
כפי שונתה האם. ניגול הגיע,  
ニיסה לפקחות אותה ולאחר שלא  
הצלה לקח אותה בכבות.  
ונשברגנו הקימה שעורורה  
בעולם האלים ובל' משפטה  
השם נוישת כדי לתפשו.  
אר' בעוד הם מוחפשים אותו  
בכל מהובאו ומאותורי כל شيء  
ונסיק סלע, צעד לו האל, הכו<sup>נ</sup>  
בש העזיר, בכל אונו ושלוותו  
בכביש הראשי המוליך העירה  
וניפור.  
ולפנוי שעריו העיר נאסר,  
כמוני שנה בשנה, והוא מהין  
לו בדרכו.  
בחמולה הגדולה הדלחתי  
להגיע גם אני לבית הדין הנגדל  
וכמעט שהסכמתי להיות עד  
ראשי. (אף כי בחוי ראשי שלא  
דאיתני דבר, אבל אני נזכר את  
כל השיטוף בע"פ משונה שỦבּ)  
והמן בידיהם, ואן  
תפתחנה הדלותה הבּן  
ליין תהמון הציבא  
תגלגה אר' תומנת היכל  
הבנייה אבסדראות עמו-  
ריה). אבל לא היה צורך כל  
שייטת מגנפו ומייבקה באלא, או נוע-  
שית בעצמה הא.

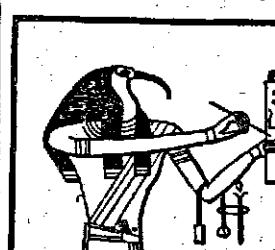
ג. **עבודת האלים**  
 הורך השלישית בה יכוא האם  
 במגע עם האלים היא העבודה שהוא  
 עוזר להם.

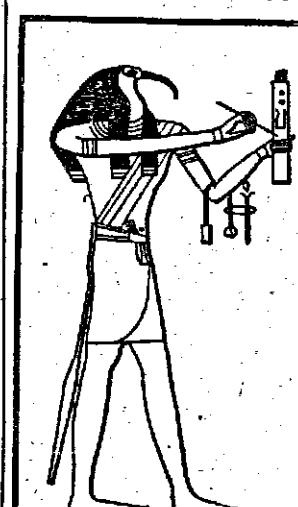
עבודת האלים היא פועלות גומלין  
 בין האדם ובין הארץ. עובדוו לאלהינו  
 על ידי קרבן, תפלה וכבודה, משביג  
 האדם שפע סורה לעצמו והרות  
 לשפע שהוא משפטו לאלים. האלים  
 וקוקים לעבודת האדים. מתנותיו כח  
 ויקום אורתם, כי האלים גונאים  
 בינויהם ואבקרים עם המחות. נאבקרים  
 עם הנורול והם עצם חומר, וקוקים  
 לעיזוד זה, למומן זה, לעזרה זו ואנו  
 ובכך שאלים שוגבים תנאים  
 רבינו, חזיב אדם למיין להם בשפט  
 שופיהם: כשאודם מקריב קרבנו הד'  
 אלים מתקלים סביב סביב כנור  
 בים' או כבלביט', כפי שמוסטר  
 בספרינו. אבל עתיקותם כדי להריח  
 מהריה. האדם מסיעם שם בשם רוח  
 על האלים מרוחות רעים. על ידי  
 העמדת טסלי-טשומרים בשער המקדש

בעודם כ-**איגל** זהו בודאות  
 רבה באשmeno ורך טען להצד  
 קתו שאנו אוטה מדרוזה הפה  
 וכוכחה לכך אמר, שהרי הכרה  
 מושקית בימי-עללה.  
 את מה שארע לת אשתק  
 ולמה באה שוב?

בית הדין העלינו של האלים  
 מרכיב היה מהמישים אלים  
 חשובים ועל גביהם שבעה  
 אלים ראשיים שעדעתם היא  
 לשפע שהוא משפטו לאלים. היא  
 המכריעת —  
 המدلג על הנגרה, יתרה  
 פסק הדין היה:  
 "אנגלי האנס המועד חיב  
 ואודי עשן העולמים מבני  
 נשיים עני הקטורת  
 בעתיד המקדש, קול שי"  
 קע מהבתים הנמוכבים.  
 שמה — נוצחו בחותה  
 ובוهو:

ס-עשר לחודש ניסן.  
 עוזבים האלים את  
 בתים בואם מלודים  
 רב נוגנים ומזרמים.  
 הולך עעם. רבה השם  
 אך מרגשת גם התפכ





לען

**אליהי מצרים עושים משפטים**

רומס והוא נטל לעצמו את השלטון על מצרים המאוחדת. (בדרך מלה רע' והדבר באותו זמן בו הצלחת פרעה מנס לאחד את שני חלקי היאור). ואנו פחח סת במאבק משפטי. אמןם זכתה דורוֹס בבחוּה הוי רוע, אך בשותם הברה הוגנת, וטאף לא בעזולם האלים, אין כוח הורוֹע מספיק להנקית וכותן. עיקר זכותו של הורוֹס בא לה בירשותה בהיותו בנם של האלה איסיס ותאל אוסיריס. ולאחר שאוסיריס נרצח הוא היורש. על פרשות הרצחה לא נדון בהה, דעת הקהל בעזולם האלים בשםים ובארץ היא שסת הוֹא הוֹרוצת, אך הוכחות ברור רות לנכין אין. בינותיהם, אויל נם כדי לחותפות על פשען, הא- שים סת את איסיס בונגוֹת, ועל ידי זה בא לשולול מהורוֹס את זכות הירשותה שכן הוֹא נולד. בבר אהרי מותו של אסיריס.

האשמה כבודה זו גובאה בפנ' בית הדין המחוֹר באוני, עיר- המשמי, והיא נדחתה כבלתי מבוססת. איז פתה סת במערכה משפטית נגד אוסיריס עצמו והטיח עליו — בהעדתו — אשםות איזומות. בשמו של אוֹר- סייט הופיע עורך דין שלו האל החכם והטופר המפורסם תות. אב בית דין היה האל גבר. ושוב האפסיד סת במשפט. אוֹר- סייט הוכיח בצדיק יושר וורה רום לבנו יורישו כחוק.

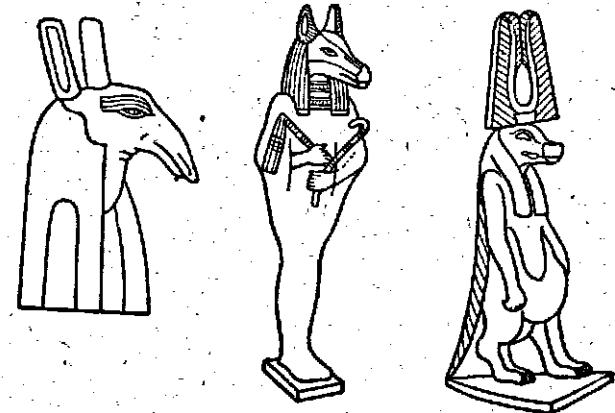
תקופת ארכוכת געלם סת. לאחר שנקנון בעזון התוצאה זו דבה על אל מכובד, וגנטוֹה לשכב למדרגות אוסיריס.

שנה בתן הבהיר סת את אbehתו של אוטריס לבני הוי רומס, הוא עבר לתכסיס אחר והחל לשולול את אמהתו של אישים לבני הורוֹס וכל השמים כמרקחה והיאור גועש. ואלה חולדות הסכוס: סת הוֹא אליהי מצ' בעוד שהורוֹס הוֹא אליהי מצ' רימ תחתית. שני דלאלים הסבימו ביןם על

אלים מצריים שניצטטו רמה



דבָר אַחֲרֵי בְּצָוָה מִפְלָיָה מִמְשָׁטֶר הַמֶּלֶךְ הַמִּצְרַיִם) הוֹא לה של ארץ הנילוס ולפייזול שלוטונם. משטר חמוץ מאי של ד' עדusan חוסכמתה ההודית. חוקת אַך גם האלים העלויונים ביחס צמודים לחוק ולסדר. מכאן ואילך הסכוס: לאחד את מצרים הדרומיות אוֹר-בנדוֹו של אל, יהי ות רע והצפוני? בודאי, אַך מי' בראשו סת אל הדרום טוֹען לוכתו והורוֹס — לוכתו, הדר' ברים גאניעו לידי תגרת ידים. אמרגון הורוֹס אייבר בתגרת ז' עין אותה, אך המבנה היה הור' לאחד מאבק של אלפיים התראהה הסנטציה הגדולה אשר משפטיש של אלים מצריים: אלפיים



אליס מצרים שפיגשטיין. רעה

**האל נינגיירסו עצבני קצת**



טיריס באל הייד

לשבון בבחיה היותר — ברחו  
בוחנה. יום זה מסמל את נזחין  
אנגלי על תיאמתו, ובנצחון זה  
ישותפו גם המוני העם. «בראש  
צודע המלך: הוא מזמין את  
האלים לקרב:

— «בואה הארון,  
ונחן המלך מצפה לך!

— בואי, הגבירת,  
צודע מלך מצפה לך!

— צודע שליט בבל,  
כל הארץ לפניו תשתחוו!

ולכן נצבע מרודוך בעז במר-  
כבותו הרותמה לצמד טוסים  
צחים, מגינו על וזרעו ורמו  
ברגן. לאדו ווושט בנו. בנו

אלום עתה המציא דבר חדש:  
באי אלה מהותות החלו בני  
אדם וכוכניהם (כל הארץ יש  
גינגרטו — הת אל אורי יונש ויש  
לח להיות ממנה על פטוט בני  
האלים באים מבני אדם אלה  
המבלבלים את הסדרים) לעז  
בוד להרים בנו של האל או  
מוסות אלים, וכך ליקויים בהצעת  
המלחמות. אם הדבר ימשך — קרא  
לייט: הכרה זינגרטו שכוראי לו  
לחוויה בשלום עם עתונאי והוישתי  
לשאות במשרדו הסמוך לביתו  
שעות מספר.

ווסף לשומר הסוף הבהיר בשני  
אלים נושא נשק, שומר רדאשו של  
גינגרטו. מכיוון שהוא אל הקבר,  
מן לי שלום, למנון זאמת לא זאת  
טרורתי על כן ובקישתי את ידיי  
אין שלטונו הולך אלא אתי  
האב, אך סת זה כנראה אין  
האל איביגאלמה להוביל אותו אל  
האלים בבל, גתחותם והדילה של  
אליהם החתמים והאלים השמים של  
טה — שביתת נשק בין אליו בבל  
עליה, ומשפטת בין הבבוזו ובכעומו.  
פתוח או יותר חולקו האיזוריים  
שאטם רכילותם.

<p>וכבשנו את אגדת נזירים, ואחריו צבא האלים. לבסוף מושל רתת פיעז הצבאו הפלילי המפואר; רתת הפרשים המהיריים, חיל הרגלים המתים אשר עמדו אבק מתmers מהאזרחות המבויתות הבודדות, וב' המות האספהקה, ובUNKOVUTHEIM הולכים בערבותה המוניות העם אשר הדינו בכל הבא לדי — הם</p>	<p>למה האל מוזיך יפה כל כך? אכזרי אך ואמרו דמקינה מעמידות: יען כי יגע משדי מינקת האלים ע. ש. ת. ז. ר. ת.</p> <p>אלים! מסרו את יליכם לMINAKHT UTSHORTOT.</p> <p>לאלי בבל וככענו</p>	<p><b>ביטוח החיים והאברים</b></p> <p>איך תבטח עומר מכל געגוע ותאותה ומבה טריה ומגפה?</p> <p>על ידי זיהוי אבריך עם זאלם הגנולים.</p>
---	--	---

<p><b>זכות קידמה!</b></p> <p><b>הורהה:</b> האל גבו מלמד את כל בני האלים קריוא וכותוב بلשון ארכ' ובבל. לשון שומר נטישנן אליהם, למדו לשון בה</p>	<p><b>רכוש לך את הגזע הקדום</b> שבו נזרחה תפלה הביתוח:</p> <p>אנجيل הוא ראשן השם לבם לנצח מלמה על העיר אומא, ואנו הם מפטוקים להטיריך את נאל ולשר האל אודאטש שאן ברומה לו, והוא הורהה השומר כל אהוותה, צוארי הוא צוארנות של דagara, ניניג'ג', שמי זרוועז זם חרמש הרה, מהעריב,</p> <p><b>אכבעוטי — עצמות</b> אלני השמים: הן שומרות על גוףיו; מחובקי בשפיטים; האלים גונגלי-מעינה ומאסראאנד; הם דראומי ורבבי; זומורה היא רגלי בדרבי תפין.</p>
<p><b>פרנסת בטוחה זקליה!</b></p> <p>את תורה הווטואה על בורית ולמדת <b>האללה נינ-קרונג</b></p>	<p><b>מפני,</b> איגאלימה נודהעו לי מר' הטספון. אגשי לאאנש השק לבם באטאת מלמה על העיר אומא, ואנו הם מפטוקים להטיריך את נאל ולשר האל בעצחו. הם כבר זימט, אבל הדריכים של ג'יזוחן. הוא עזמו ג'יב' גירוסו קשה לו להחליט בדבר. אין דברו להתעסק עם אליל אומא. נתן יושבות בבדתו, שבע בנתה, הממצאות לחותנים ואיל אומא עטיר בנית המ' ובכן מה כדי הדבר להתגרותם בדם? אבל אונשי אלה, בלם הכר נינים מהחוכמים בין בני האדם והאר' לים אינם נזהרים מנהו ומפניין או ר'תו יומ וليلת, כדי להוציא אישור מפני, בתשובה לכך מצע נזנירטס' בשעה זו את באות החידל בדי</p>